

Легкѡ сношъ вѣм тѣжна,
И въ цѣль мою смотрю.

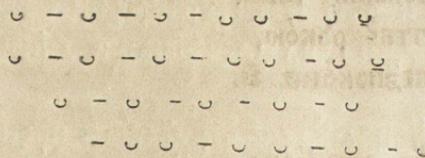
,,Въ какъю цѣль;“ Нѣ въ тайнѣ!
Внѣ рода не лѣтѣтъ
Мої дѣхъ. Избрѣвъ полѣзвѣ
Бесѣмъ, къ ней лѣтѣтъ горѣтъ:

Хранитъ лѣзікъ и вѣрѣ:
Пѣтъ Сѣрбско ймѧ, дѣхъ,
Шѣїчай, храбрость старѣ,
Любовь извѣйми вѣрѣ:

Творитъ добра толікѡ
Снароднікимъ моимъ,
Мінерва, Фебъ єлікѡ
Мнѣ даша. Болше чимъ;

Громъ ѿще мнѣ на тѣма
Падѣтъ: вѣнѣцъ сплетѣтъ
На тѣже мѣзы, йма
До нѣба возвѣдѣтъ.

Шада Стѣф. Стратимировичу,
Прѣпіскопу и Митрополиту Сѣрбскому.
Наказъ, наказъ ма Господь, смѣрти же не предаде ма.

Не пѣстъ я въ мори твої оученікъ, Пѣвѣцъ,